

Hallundakyrkan och mötet med muslimer

Bakgrund

Bland de människor i Norra Botkyrka, som vi i Hallundakyrkan möter som grannar, arbetskamrater och deltagare i kyrkans olika aktiviteter finns också en stor grupp muslimer. De kommer från olika bakgrund och har sinsemellan mycket olika sätt att se på sin muslimska identitet.

Trots att vi möter muslimer både i och utanför församlingens arbete, har det ännu inte vuxit fram någon gemensam syn på förhållandet mellan islam och vår kristna tro. Detta skapar osäkerhet såväl i vittnesbördet som i tjänsten bland de muslimer vi möter.

Tjänst

Då vi möter muslimer i vårt diakonala arbete kan situationer uppstå, som kräver att vi har ett genomtänkt synsätt. Ett exempel på detta är det som hände under våren 1996 i det s.k. motkraft-arbetet. Några muslimska kvinnor, som vistades i kyrkan, bad att få möjlighet att förrätta sin bön (namaz) och blev hänvisade till olika utrymmen. Vid ett fåtal tillfällen användes även kyrksalen. Detta ledde till många frågor om församlingens syn på islam och kristen tro. Efteråt beslutade församlingen att de muslimer som vistas i kyrkan, och som vill förrätta sin bön där, ska få möjlighet att göra det i en avskild lokal, dock inte i själva kyrksalen av hänsyn till dem som fäster stort avseende vid kyrksalen som sådan.

Då vi möter muslimer i diakonalt arbete vill vi visa respekt för dem själva, deras tro och traditioner. I Hallundakyrkan har muslimer och kristna invandrare kunnat mötas, trots stora motsättningar i de samhällen de kommer ifrån. Detta har bidragit till att de lärt känna varandra och kunnat visa respekt för varandra. Då är det också naturligt att de muslimer som önskar får möjlighet att förrätta sin bön i våra lokaler. Detta är inte ett uttryck för att vi ser islam som en möjlig väg till Gud vid sidan om kristen tro. Däremot är det ett uttryck för vår syn att diakonin har ett värde i sig och inte behöver motiveras som ett sätt att "smygvägen" förkunna evangeliet. Men det förutsätter att det också finns ett utrymme för vittnesbördet om Kristus bland muslimer.

Vittnesbördet

I rådslag om mission i Sverige har vittnesbördet varit en av de centrala frågorna. Det är viktigt att vi lär oss uttrycka vår tro i ord och delar den både med varandra och med dem som inte tror. Detta vittnesbörd är vårt centrala ärende och behöver inte alltid omges av olika aktiviteter, som fika, volleyboll etc. Det riktar sig till alla människor i vår omgivning utan undantag. Om människor har en annan tro blir de inte därmed utestängda från möjligheten att höra talas om Kristus. Evangeliet gäller lika för alla oavsett kön, ras, religion etc.

Följden av detta blir att vi har precis samma ärende till muslimer som till andra människor. Vi kan inte säga: "De har redan en tro som möter deras behov. Låt oss lämna dem ifred och inte sätta vår egen tro över deras." Däremot bör vi skaffa kunskap om islam för att i vårt vittnesbörd kunna möta muslimer med samma respekt som vi vill visa för alla människor.

Islam förnekar mycket av det som är centralt i kristen tro, men detta är inget hinder för vittnesbördet. Det finns också mycket som är gemensamt i islam och kristen tro, och det kan vara lämpligt att i vittnesbördet utgå från detta. Men det finns också skenbara likheter som vid närmare påseende fungerar helt olika i islam och i kristen tro.

Det viktiga är att berätta om vad kristen tro är, inte att påpeka vad som - utifrån kristen tro - är fel i islam. Det är muslimens sak att själv dra den slutsatsen. Och det är Guds sak - inte vår - att använda vittnesbördet och skapa tro hos människor. Vi behöver alltså inte bekymra oss om att övertyga.

Men om en muslim, som lyssnar till vårt vittnesbörd, vill tro på Kristus, tar vi emot honom eller henne med öppna armar.

Om vi ska lära oss att dela tron med muslimer måste vi våga försöka. Muslimer är ofta öppna och intresserade av att samtala om vad de tror. Medan "vanliga" sekulariserade västerlänningar har svårt att förstå att tron är central i våra liv, är detta fullkomligt naturligt för många muslimer. Det är lika naturligt att tala om Gud som att tala om vädret eller landets ekonomi. Ändå talar muslimer och kristna ofta bredvid varandra därför att de inte känner varandras sätt att tänka och tro. Enda sättet att komma förbi detta är att våga misslyckas och försöka igen!

Policydokumentet antaget av Hallunda Frikyrkoförsamling (sedemera Hallundakyrkans församling) i mars 1997.

Hallundakyrkan and its muslim neighbours

Background

Being members of our church we meet a lot of people as neighbours, colleagues and those taking part in the activities of our church. Among them there is a considerably large group of muslims. They come from different backgrounds and have many different attitudes towards their muslim identity.

Although we meet muslims in the church as well as outside, we have still not developed a common view of the relationship between islam and our Christian faith. This causes uncertainty in our witness as well as our service to the muslims that we meet.

Service

As we meet muslims in our service we sometimes find that we would need to work through our attitudes. One case is what happened in spring 1996 through the activities called "Motkraft" (Counterforce). A number of muslim women, who were involved in activities in the church, asked for a place to say their prayers. They were offered to use a few different rooms in the building, and at a few instances the church hall itself was used. A number of people reacted to this, and questions were asked concerning our view of islam and Christian faith. Following these discussions, it was decided, that muslims who spend time in our church for different activities, and who wish to say their prayers there, will be offered to do so. However, the church hall itself shall not be used for this purpose. This is in respect to those believers who pay great attention to the church hall as such.

As we come across muslims in our service, we want to pay respect to them, to their faith and to their traditions. In Hallundakyrkan muslim and christian immigrants have been able to meet in spite of the conflicts in their home countries. This has enabled them to get to know each other and to pay mutual respect. From this point it is quite natural that muslims who wish to do so can say their prayers in our church building. This is not to say that we consider islam another possible way to God besides christian faith. But it does express our view that the service has a value by itself. It does not have to be justified as a means of making people more receptive to the gospel. But this attitude requires apart from the service a clear witness about Christ to the muslims.

Witnessing

In the "council of mission in Sweden" the witness has been one of the central issues. It is important that we learn to express our faith in words and to share it with each other and with those who do not believe. This witness is our central message and it does not have to be accompanied by social activities, sports etc. It is aimed at everyone around us without exception. If someone has a different faith he is not thereby kept outside the possibility to hear about Christ. The gospel is the same for

everyone, regardless of sex, race, religion etc.

From this follows that we have exactly the same message to muslims as to other people. We cannot say: "Since they already have their faith, which covers their needs, let us leave them on their own without placing our faith above theirs." On the other hand we do need to learn about islam in order to be able to respect them in our witness as much as we want with all people.

Islam denies many things that are essential in christian faith, but this is not an obstacle to the witness. Many things are common to muslims and christians, and it may be useful to start the witness from there. There are also things that seem to be common but after a closer view turn out to function quite differently.

The important thing is to share the christian faith, not to point out what is wrong in islam from the christian point of view. This conclusion may be drawn by the muslim himself. And it is God's business - rather than ours - to use the witness and create faith in the heart of other people. So we don't have to bother about convincing. But if a muslim who listens to our witness wants to believe in Christ, we receive him or her with our arms wide open.

If we are to learn how to share our faith with muslims we must dare to try. Many muslims are very open and interested in talking about their belief. Whereas "normal" secularized westerners do not seem to understand the central position of our faith in our lives, this is something very natural to most muslims. It is just as natural to talk about God as it is to talk about the weather or the economical situation of our country. Still muslims and christians keep misunderstanding each other, since they do not know one another's way of thinking and believing. The only way to overcome this is to risk a failure and to try again.

This policy document was accepted by Hallunda Frikyrkoförsamling (later Hallundakyrkans församling) in March 1997.